

— der vil falde i Finansaaret 1913—14 — til den anslaaede Udgift til den Hædersgave, vi allerede har for Deltagerne i Trearskrigen, vil ærede Medlemmer se, at vi paa den ene Konto: Hædersgaver i 1913—14 har Udsigt til at naa godt op imod 1½ Mill. Kr. Dette siger jeg ikke som nogen Opposition mod Tanken om at yde de gamle Krigere fra 64 en Hædersgave, som de ærlig har fortjent og flere Aar med stor Længsel har ventet paa, og Regeringen skal ogsaa nok forelægge et Forslag derom. Ærede Medlemmer har forudsat, at det vilde være rimeligt at sætte dette Beløb paa Finanslovsforslaget for 1913—14, men det kan jeg aldeles ikke være med til. Denne Sag er en Nationalsag, og den bør fremmes ved en særlig Lov, fuldstændig som vi gjorde sidste Gang. Og de gamle Krigere faar Beløbet lige tidligt, enten det bliver givet ved særlig Lov eller paa Finansloven. De faar det i hvert Tilfælde i Finansaaret 1913—14. Jeg skal gerne, hvis jeg til den Tid har med disse Sager at gøre, medvirke til, at de faar det saa snart efter Aarskiftet som muligt. De behøver ikke at frygte for, at en saadan særlig Lov vil høre til dem, der tager overvættens megen Tid. Det forrige Lovforslag blev indbragt af Finansminister Vilhelm Lassen den 4. December 1906, og allerede den 19. December samme Aar var Lovforslaget Lov med Kongens Underskrift. Jeg tror, der vil herske lignende Enstemmighed mellem Regering og Rigsdag, naar der kommer et Forslag om Hædersgave til de gamle fra 64, men, lad mig gentage det, for det kan være ganske lærerigt at minde om, at saa bliver der for Hædersgaver en Udgift paa omtrent 1½ Mill. Kr. Jeg siger det til Beroligelse for ærede Medlemmer, der allerede begynder at føle sig tyngede af Statskassens Overflod og slet ikke ved, hvor de skal gøre af de mange Millioner, vi vader i. Her er allerede en lille Anvendelse for dem, og der kommer adskilligt flere af samme Slags, eller om ikke af samme Slags, saa i alt Fald store Udgifter, man ikke lige tænker paa i Øjeblikket.

Det næste Punkt, man har omtalt i Bemærkninger til mig, er Forlystelsesskatten, som jo er et evigt og uopslideligt Tema i dette høje Ting. Man har ment, at man i Aar igen kunde gaa til en Ændring af Loven om Forlystelsesskatten, og da i Retning af, at man fritog Provinsteatrene for denne Skat. Lad mig straks sige, at det kan jeg slet ikke medvirke til. Jeg

tog selv Initiativet i Fjor til at ophæve den saakaldte Musikerskat, dette kunde lade sig gøre for det første, fordi den havde virket paa en helt anden Maade, end nogen havde tænkt sig, og dernæst fordi den var blevet hægtet paa i Slutningen af Behandlingen af Lovforslaget og ikke havde nogen organisk Forbindelse med den øvrige Lov. Man kunde tage dette Led bort, uden at der fremkom nogen Inkonsekvens eller nogen Bygningsmangel i den øvrige Lov. Det er derimod ikke Tilfældet her. Jeg er ikke i Stand til at se, hvorledes vi kan forsvare at opretholde Forlystelsesskatten for de københavnske Teatre og tage den bort fra Provinsteatrene. Det skulde vel være med den Motivering, at de københavnske Teatre kan taale den, men Provinsteatrene kan ikke taale den. Derom kan der imidlertid være meget forskellige Meninge, og det er ganske kuriøst, at to ærede Medlemmer af samme Parti, nemlig det ærede Medlem for Københavns Amts Iste Valgkreds (Ellinger) og det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen), der jo særlig henvendte sig til mig i denne Sag, saa helt forskelligt paa Spørgsmaalet om, hvorvidt de københavnske Privatteatre kunde taale Forlystelsesskatten. Det ærede Medlem for Københavns Amts Iste Valgkreds sagde, at Privatteatrene kunde ikke taale den, og det ærede Medlem fra Fredensborg, der er særlig sagkyndig paa dette Omraade, udviklede meget grundigt og paa en Maade, jeg fuldt ud kan slutte mig til, at de københavnske Teatre i Virkeligheden ingenting har lidt ved denne Skat. Der kan man se, hvor forskellige Meningerne kan være. Sagen er, at det i Virkeligheden er ret svært at dømme om, hvad Virkning en saadan Skat har. Det kan, naar man kender noget til vedkommende Teaters økonomiske Forhold, være let nok at se, om det har klaret sig godt eller daarligt, om Besøget er taget af eller taget til. Men hvad der er Aarsagen til disse Bevægelser, er det saare vanskeligt at komme efter. Men det kan godt være — jeg tvivler slet ikke om det —, at der er københavnske Privatteatre og muligvis mange andre Forlystelsesetablissementer, som vil melde sig og sige: Vi har lidt forfærdeligt under Forlystelsesskatten, og jeg kan ikke se, hvorledes man da vil kunne vægre sig ved at ophæve Skatten ogsaa for deres Vedkommende. Kort sagt, man kommer ud i den rene Planløshed og Vilkaarlighed.

Det ærede Medlem fra Fredensborg var ganske klar over — og har været det